

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. Перник, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20231700500398 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по жалба от адв. М. К. – в качеството ѝ на особен представител на Е. В. Д., против Решение № 479/05.05.2023 г. по гр.д. № 5861/2022 г. на ПРС, с което по предявените от „Топлофикация- Перник“ АД срещу Е. В. Д. искове на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ е признато за установено, че в полза на „Топлофикация - Перник“ АД съществува изискуемо вземане срещу Е. В. Д., ЕГН: ***** от *** в размер на 1248,76 лева, представляващо стойността на доставена, но незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в *** за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 02.08.2022 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на 172,21 лева, представляваща законна лихва за забава върху месечните задължения за периода от 09.07.2020 г. до 18.07.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 4454/2022 г. по описа на Районен съд Перник. Със същото решение, съдът се е произнесъл и по отношение на дължимите се съдебни разноски.

В жалбата по подробни доводи и съображения се поддържа, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и необоснован, постановено в нарушение на материалния

закон. Моли съда за постановяване на решение, с което исковите претенции на дружеството /ищец в първата инстанция/ да бъдат отхвърлени изцяло.

Въззиваемият изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за оставянето ѝ без уважение и за потвърждаване на решението.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Нормативната уредба през исковия период предвижда две алтернативни основания за възникване на договорното отношение по продажба на ТЕ - писмен договор по [чл. 149 ЗЕ](#) /която форма не е за действителност, а представлява форма за доказване/ или наличие на собственост или на вещно ползване върху самостоятелен обект в топлоснабдена сграда в етажна собственост - [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#). И в двата случая продажбата на ТЕ се осъществява при публично известни общи условия, одобрени от КЕВР /чл. 149, ал. 2 ЗЕ, съответно чл. 150, ал. 2 ЗЕ/.

От приложения по първоинстанцинното дело нотариален акт № **, том ***, рег. № *** дело № 257 от 2004 г. с дата - *** г., се установява, че на ***г. ответникът Е. В. Д. е придобил по покупко-продажба процесния апартамент, находящ се на адрес: в ***. Без значение в случая е дали ответникът - „клиент“ на ТЕ по см. на чл. 153 ЗЕ е живял, пребивавал в процесния имот, респ. дали лично е ползвал ТЕ за битови нужди през процесния период, тъй като съгласно чл. 153 ЗЕ за качеството на клиент на ТЕ за битови нужди е от значение кой е собственик или титуляр на вещно право на ползване на топлоснабдявания имот, а не фактически ползвател. Дори и ответникът да не е живял, да не е пребивавал в процесния имот през процесния период, съответно фактически да не е ползвал ТЕ за отопление и БГВ в процесния период, е извън предмета на доказване по делото в отношенията между страните, съответно няма значение за основателността на иска.

От приложените по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че ищецът е изпълнил процедурата по чл. 150, ал. 1 ЗЕ, като е публикувал Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Топлофикация Перник" АД на потребителите в ***, които ОУ са общоизвестни и са публикувани в редица издания на периодичния печат и съгласно чл. 150, ал. 2 ЗЕ обвързват всички абонати на енергийния снабдител, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. Неоснователни са възраженията за нищожност на клаузите на ОУ на основание чл. 146 и чл. 143 от ЗЗП, доколкото нормативната уредба изрично изисква потребителят да не е могъл да влияе върху съдържанието на клаузите в ОУ. ЗЕ предвижда такава възможност за потребителите, като липсват доказателства от ответника, че той е възразил срещу която и да е от клаузите на ОУ, поради което не може да се приеме, че която и да е от тях е неправомерна спрямо него. Дори и клаузите на ОУ да са нищожни на основание

посочено от ответника, то този въпрос е ирелевантен за изхода на настоящия правен спор, доколкото същият не влияе на това дали е потребена и заплатена доставената от ищеца и ползвана в процесния имот ТЕ през процесния период.

Въз основа на гореустановените от писмените доказателства факти, въззивният съд приема, че в процесния период ответникът Е. В. Д. като собственик на процесното топлоснабдено жилище има качеството "клиент" на ТЕ за битови нужди съгласно чл. 153 ЗЕ и следователно между ищеца – като снабдител на ТЕ, и ответника като клиент на ТЕ за битови нужди, по силата на закона /чл. 153 ЗЕ/ в процесния период са възникнали и са съществували облигационни отношения относно продажбата на ТЕ, по силата на което ищецът има задължението да доставя ТЕ, а ответникът – се явява титуляр на задължението за заплащане цената на доставената и потребена в процесния топлоснабден имот ТЕ, чието съдържание е установено в Общите условия.

Съгласно съдебно-техническата експертиза /СТЕ/ пред РС, процесният имот се намира в топлоснабдена сграда, както и наличието на система за дялово разпределение в СЕС. Уредът за търговско измерване в АС (топломер) е преминал задължителните периодични метрологични проверки, съответства на одобрения тип, годен е да се използва за търговски измерване и показанията му могат да се считат за достоверни, като показанията на топломера са отчитани ежемесечно, нетното количество ТЕ е определяно съгласно Наредба № 16 – 334 от 06.04.2007 г., тъй като от брутната ТЕ (отчетената по показанията на топломера) са приспаднати технологичните загуби на топлоенергия. Изпълнено е изискването на Наредба № 16 – 334 от 06.04.2007 г. за разпределение на нетното количество потребена ТЕ между собствениците на имоти в СЕС. През процесния период е начисляван разход на топлинна енергия за БГВ - прогнозно. В имота не е монтиран уред за измерване разхода на топла вода. Начислен е служебен разход на топла вода по изчислителен път на база брой обитатели на имота - 1 лице, с дневно потребление от 140 литра. След годишния отчет разхода на топлоенергия е преизчислен и след определяне топлосъдържанието на топлата вода за отделните отчетни периоди е изчислена и левовата равностойност на топлинната енергия за топла вода.

В имота всички отоплителни тела са налични - „Дневна“ и „Кухня“, като ответникът не е осигурил достъп до имота за отчет на уредите. Отоплителното тяло в помещение „Баня“ е щранг-лира, общо за всички имоти по вертикала. След провеждане на задължителният годишен отчет от фирмата топлинен счетоводител, разхода на топлинна енергия за отопление на имота е определен по оценка на топлинния счетоводител. Прогнозно начислените суми са сторнирани, като определената разлика е отразена в индивидуалните годишни изравнителни сметки. Разхода на топлинна енергия за сградната инсталация е направен по изчислителен път, който е част от общия разход отчетен от топломера в абонатната станция и е пропорционален на обема на отоплявания имот по проект - 122 м³. Определените суми за компонента "сградна инсталация" са начислявани единствено за зимния период, когато е работила абонатната станция и отоплителната инсталация в СЕС. В общите части няма работещи отоплителни тела, поради което за тях няма разпределяна

топлинна енергия и не са начислявани разходи. Начислявани са суми за услугата „дялово разпределение“ ежемесечно. Изравнителни сметки са изготвяни ежегодно, след проведени отчети за потреблението на топлинна енергия в СЕС. Преизчислените /изравнителни/ суми са отразени в индивидуалните сметки по имоти. Същите са предавани на представител на СЕС в законно установения срок. От СТЕ се установява, че общият размер на стойността за ТЕ възлиза на 1248,76 лв. и е в съответствие с действащите за процесния период цени на ТЕ за ***.

Съдебно - счетоводна експертиза /ССЧЕ/ пред РС е установила, че е начислено задължение в общ размер на 1248,76 лева, а общият размер на лихвата за забава от 09.07.2020г. - датата на падежа на всяка сума поотделно до 18.07.2022г. възлиза на 176,21 лева. Няма извършени плащания от страна на ответника.

При извършената по реда на чл. 202 ГПК оценка, въззивният съд изцяло възприема заключенията на СТЕ и ССЧЕ като пълно, ясно и обосновано изготвени, които не са задължени да правят заключенията си единствено по приложените по делото документи, а може и въз основа на такива, които не са представени по делото – справка и проверки в счетоводството и ведомостите на страните или трети лица и пр., включително ако при извършването на експертизата се открият нови материали, които имат значение по делото, но по които не му е била поставена задача, като в последния случай вещото лице е длъжно само да ги посочи в заключението си. СТЕ и СЧЕ са изготвени въз основа на вписванията, извършени в счетоводните книги на ищеца. По делото са събрани писмени доказателства и заключения на вещи лица, въз основа на които следва, че извършените от ищеца вписвания в счетоводните книги са достоверни, в т.ч., че стойността на доставената в имота ТЕ е в размерите, посочени в счетоводните сметки. Изпълнението на това задължение на ищеца, съчетано с приложението на чл. 182 ГПК и чл. 55 ТЗ – търговските книги на ищеца да служат като доказателство за фактурираното и осчетоводеното от него количество и стойност топлоенергия, налага извод, че по делото е доказано, че ищецът е изпълнил задължението си за реално доставяне на ТЕ в процесния имот за процесния период. В съдебно заседание, проведено на 29.06.2021 г., на което е присъствал особеният представител на жалбоподателя-ответник са изслушани вещите лица изготвили заключенията по СЧЕ и СТЕ. В това заседание са приети и двете заключения, като адв. К. не е поискала да се допуснат повторни или допълнителни експертизи. На зададените от нея въпроси към вещите лица, същите са дали изчерпателни и ясни отговори, поради което и възраженията в тази насока са неоснователни, а освен това са преклудирани. Ето защо, неоснователно е възражението в жалбата, че изводите на РС били основани единствено на доказателствата на ищеца и липсва преценка на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност, както и че съдът е основал изводите си на заключението на СТЕ и СЧЕ, дадени въз основана по документи, които не са представени по делото.

Неоснователно е и възражението, че не е сключван договор с ФДР за процесния период, тъй като заключението на СТЕ е изготвено и въз основа на предоставени изравнителни сметки за дялово разпределение на потребената в имота ТЕ за процесния

период, което дялово разпределение е осъществено от ФДР „Техем сървисис” ЕООД, гр. С., въз основа на посочен от СТЕ сключен Договор № *** год. за услугата „дялово разпределение на топлинната енергия“ в СЕС между СЕС и ФДР „Техем сървисис” ЕООД, т.е. налице е сключен договор по реда на чл. 139в, ал. 2 ЗЕ. Обстоятелството, че липсват доказателства за проведен избор на топлинен счетоводител от най-малко 2/3 от собствениците съгласно чл. 139б, ал. 2 ЗЕ, не означава, че искът е недоказан и потребителят на ТЕ не дължи суми за нейното заплащане. Отчитане на ТЕ и разпределение по системата за дялово разпределение е продължило да се извършва от ФДР „Техем сървисис” ЕООД, като от СТЕ се установява, че то е извършвано правилно, съобразно системата за дялово разпределение, поради което размерът на задълженията за имота съответства на установеното по този ред топлинно отчитане.

Неоснователно е и възражението, че ответникът не е поръчвал ТЕ по смисъла на [чл. 62 ЗЗП](#), тъй като съгласието за доставката и нежеланието за преустановяване ѝ по реда на чл. 153 ал. 2 ЗЕ съставлява „искане” на услугата по смисъла на чл. 62 ал. 1 ЗЗП, поради което между двата закона не съществува противоречие и не може да става въпрос за приложението на пар. 1 ДР ЗЗП /така изрично ТР № 2/25.05.2017 г. по т. д. № 2/2016 г. на ОСГК на ВКС/.

Предвид изложеното, въззивният съд приема, че всички възражения в жалбата относно материалната легитимация на ответника, стойността и начинът на начислената ТЕ са неоснователни и че по делото е доказано количеството на реално доставената до процесния имот ТЕ.

Следователно за процесния период в полза на ищеца срещу ответника е възникнало вземане от 1248.76 лв. за периода 01.05.2020г до 30.04.2021г. - главница за стойността на ТЕ, за който размер и период сумите са установени от заключенията на СТЕ и ССЧЕ. По делото е установена дължимостта на цялото главно вземане, като липсват обосновани и конкретни доводи в жалбата относно лихвата за забава, поради което и претенцията за лихва е установена по основание и размер за процесния период в размер на 176.21 лв. за периода от 09.07.2020г. до 18.07.2022г., съгласно заключението на ССЧЕ.

Страните не са навели други конкретни и обосновани доводи за въззивна ревизия с оглед изискванията на чл. 269, изр. 2 ГПК, поради което въззивният съд не дължи служебна проверка на различни от сочените основания за неправилност на решението.

С решението си РС е достигнал до идентични правни изводи и краен резултат с тези на въззивния съд и следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските, правилно разпределени между страните при спазване на правилата по чл. 78 ГПК. Въззивната жалба е неоснователна.

По разноските

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноски в настоящото производство.

Въззиваемият доказва разноски пред въззивната инстанция 400 лв. - възнаграждение на особ. представител и претендира ю.к. възнаграждение, което с оглед правната и

фактическа сложност на делото и фактът, че въззивното дело е разгледано в рамките на едно съдебно заседание, съдът определя на 100 лв., съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 ЗПП, вр. чл.25, ал. 1 от НЗПП (съгласно представените доказателства и списък по чл. 80 ГПК), която обща сума от 500 лв. му се дължи от жалбоподателя изцяло, предвид неоснователността на жалбата.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 479/05.05.2023 г. по гр.д. № 5861/2022 г. по описа на Районен съд – Перник.

ОСЪЖДА Е. В. Д., ЕГН: ***** от ***, да заплати на „Топлофикация – Перник“ АД, ЕИК 113012360, ***, сумата 500 лв. - разноски по въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1, пр. първо от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____